

GAZETKA PARAFIALNA

PARAFIA MATKI BOŻEJ KRÓLOWEJ POLSKI W LEŚNEJ POLANIE

Nr 10

Marzec 2020

Pismo bezpłatne

POPIELEC, ŚRODA POPIELCOWA

Popielec, czyli Środa Popielcowa (staropolska „Wstępna Środa”) – w kalendarzu chrześcijańskim pierwszy dzień Wielkiego Postu. Jest to dzień pokuty przypadający 40 dni (nie licząc niedziel, które są pamiątką Zmartwychwstania Jezusa Chrystusa) przed Wielkanocą. Według obrzędów katolickich tego dnia kapłan posypuje popiołem głowy wiernych, mówiąc jednocześnie: „Prochem jesteś i w proch się obrócisz” lub „Nawracajcie się i wierźcie w Ewangelię”.

Tradycja posypywania głów popiołem na znak pokuty pojawiła się w VIII wieku. W XI wieku papież Urban II uczynił go obowiązującym zwyczajem w całym Kościele. Wówczas postanowiono, że popiół będzie pochodził z palm poświęconych w Niedzielę Palmową z ubiegłego roku.

W Środę Popielcową obowiązuje post ścisły - od 14 roku życia nie spożywa się pokarmów mięsnych, od 18 roku życia do 60 - ogranicza się ilość posiłków do trzech: jednego sytego oraz dwóch skromnych. W dzień ten nie obowiązuje dyspensa.

POPIÓŁ

„Na skraju lasu rośnie ostróżka. Jej ciemnozielone liście powyginały się w kapryśne skrety. Smukłe wystrzela lodyga, giętka, a przecież mocno zbudowana. Kwiaty - jakby wycięte z ciężkiego aksamitu, a błękitna ich barwa lśni tak cudnym połyskiem drogiego klejnotu, iż całe powietrze wokół wydaje się nią napelnione...

A teraz wyobraźmy sobie, że ktoś przyszedł nagle i zerwał ten kwiat, potem zaś, znudzony się nim, rzucił go w ogień. Cóż by się stało? Ot, minęłoby chwil kilka, a z całej tej jaśniejszej świetności pozostałoby tylko wąskie pasemko szarego popiołu.

To samo, czego tu dokonał ogień w ciągu niewielu krótkich chwilek, czyni czas w stosunku do wszystkiego, co żyje: czy to będzie wytworna paproć, czy strzelista dziewanna, czy potężny pień dębu, lekki motylek czy rączka jaskółka, zwinna wiewiórka czy wół ociężały. W różny sposób to się dzieje: raz wolniej, raz prędzej; raz wskutek rany, kiedy indziej z choroby, to znów wskutek ognia lub głodu. Jednakże kiedyś każde kwitnące życie stać się musi popiołem.

Z krzepkiej postaci pozostanie jeno sypka garstka pyłu, którą lada wiatr rozwieje; z jaśniejszych barw - jeno szara miazga; z życia wzbierającego ciepłem i czuciem - marna, martwa ziemia. Mniej nawet niż ziemia: po prostu tylko popiół!

Tak samo dzieje się i z nami. Jakiż dreszcz nas przejmuje, gdy patrzymy w otwarty grób i w jego wnętrzu widzimy - obok kilku szczątków kości - garstkę szarego popiołu.

„Pamiętaj, człowiecze: iż jesteś prochem i w proch się obrócisz!”

Popiół jest oznaką znikomości. Znikomości naszej, nie cudzej. Naszej - więc i mojej własnej!

Moją nietrwałość on mi ukazuje, gdy kapłan z nastaniem wielkiego postu kreśli mi na czole krzyż popiołem - niegdyś zielonych - gałązek z ubiegłej Niedzieli Palmowej:

„Memento, homo, quia pulvis eset in pulverem reverteris!”

Wszystko staje się popiołem: dom mój i odzież, sprzęty i majątność, moje pola, lasy i łąki... I ten pies, który mi towarzyszy, i to bydłę w mojej oborze. Ta ręka, którą piszę, i oko, co mi pomaga w czytaniu, i całe ciało moje... Ludzie, których kochałem i ludzie, których nienawidziłem, i ci wreszcie, których się obawiałem. To, co mi się na ziemi wydawało wielkim, i to, co małym, - co godnym wzgardy... wszystko, wszystko stanie się popiołem...”

Znaki Świąte, Romano Guardini, str. 52-54

26 lutego 2020 Środa Popielcowa

Jl 2, 12-18; 2 Kor 5, 20-6,3; Mt 6, 1-6.16-18

Rozpoczyna się okres Wielkiego Postu

„Przeto i teraz jeszcze - wyrocznia Pana: Nawróćcie się do Mnie całym swym sercem, przez post i płacz, i lament». Rozdzierajcie jednak serca wasze, a nie szaty! Nawróćcie się do Pana Boga waszego! On bowiem jest łaskawy, miłosierny, nieskory do gniewu i wielki w łaskawości, a lituje się na widok niedoli. Kto wie? Może znów pożałuje i pozostawi po sobie błogosławieństwo na ofiarę z pokarmów i ofiarę płynną dla Pana Boga waszego.”

Jl 2, 12-14

1 marca 2020 I Niedziela Wielkiego Postu

Rdż 2, 7-9; 3, 1-7; Rz 5, 12-19; Mt 4, 1-11

„Wtedy niewiasta spostrzegła, że drzewo to ma owoce dobre do jedzenia, że jest ono rozkoszą dla oczu i że owoce tego drzewa nadają się do zdobycia wiedzy. Zerwała, zatem z niego owoc, skosztowała i dała swemu mężowi, który był z nią: a on zjadł. A wtedy otworzyły się im obojgu oczy i poznali, że są nadzy; splekli więc gałązki figowe i zrobili sobie przepaski.”

Rdż 3, 6-7

Modlitwa Armii Krajowej

O, Panie, któryś jest na niebie,
Wyciągnij sprawiedliwą dłoń!
Wołamy z wszystkich stron do Ciebie,
O polski dach i polską broń.
ref. O Boże, skrusz ten miecz, co siecze kraj,
Do wolnej Polski nam powrócić daj!
By stał się twierdzą nowej siły,
Nasz dom, nasz kraj.

8 marca 2020 II Niedziela „Ad Gentes” Wielkiego Postu

Rdż 12, 1-4a; 2 Tm 1,8b-10; Mt 17,1-9

„Pan rzekł do Abrama: «Wyjdź z twojej ziemi rodzinnej i z domu twego ojca do kraju, który ci ukazę. Uczynię bowiem z ciebie wielki naród, będę ci błogosławił i twoje imię rozślwię: staniesz się błogosławieństwem. Będę błogosławił tym, którzy ciebie błogosławić będą, a tym, którzy tobie będą złorzeczyli, i ja będę złorzeczył. Przez ciebie będą otrzymywały błogosławieństwo ludy całej ziemi.»

Rdż 12,1-3

15 marca 2020 III Niedziela Wielkiego Postu

Wj 17, 3-7; Rz 5, 1-2.5-8; J 4, 5-42

„Mojżesz wołał wtedy do Pana i mówił: «Co mam uczynić z tym ludem? Niewiele brakuje, a ukamienują mnie!» Pan odpowiedział Mojżeszowi: «Wyjdź przed lud i weź kilku ze starszych Izraela ze sobą. Weź w rękę laskę, którą uderzyłeś Nil, i idź. Oto Ja stanę przed tobą na skale, na Horebie. Uderzysz w skalę, a wypłynie z niej woda, i lud zaspokoi swe pragnieniem Mojżesz uczynił tak na oczach starszyny izraelskiej.”

Wj 17, 4-6

19 marca 2020 Uroczystość Świętego Józefa Oblubieńca NMP

Ojcowie i pisarze Kościoła podkreślają, że do tak bliskiego życia z Jezusem i Maryją Opatrzność wybrała męża o niezwykle cnocie. Dlatego Kościół słusznie stawia św. Józefa na czele wszystkich świętych i daje mu tak wyróżnione miejsce w hagiografii.

22 marca 2020 IV Niedziela Wielkiego Postu

1 Sm 16, 1b.6-7.10-13a; Ef 5, 8-14;

„Pan jednak rzekł do Samuela: «Nie zważaj ani na jego wygląd, ani na wysoki wzrost, gdyż nie wybrałem go, nie tak bowiem człowiek widzi, jak widzi Bóg, bo człowiek patrzy na to, co widoczne dla oczu, Pan natomiast patrzy na serce.»

1 Sm 16, 7

Ks. Biskup Tadeusz Pikus urodził się 1 września 1949 w Zabieliu. W latach 1975 - 1981 studiował w Wyższym Metropolitalnym Seminarium Duchownym w Warszawie. Świecenia diakonatu otrzymał 4 maja 1980.

Świeceń prezbyteratu udzielił mu 7 czerwca 1981 w bazylice archikatedralnej św. Jana Chrzciciela w Warszawie biskup pomocniczy warszawski Jerzy Modzelewski. W Akademickim Studium Teologii Katolickiej w Warszawie uzyskał w 1981 magisterium, a w 1983 licencjat z patrologii. W latach 1983 - 1985 odbył studia w zakresie teologii fundamentalnej na Uniwersytecie Nawarry w Pampelunie, ukończone doktoratem na podstawie dysertacji *La noción de Apologetica segun Gardeil*. W 1999 po przedłożeniu na Papieskim Wydziale Teologicznym w Warszawie rozprawy *Aksjologiczny wymiar religii w twórczości Aleksandra Mienia*. Studium analityczno - krytyczne uzyskał stopień doktora habilitowanego nauk teologicznych w zakresie teologii fundamentalnej. W 2008 postanowieniem prezydenta RP Lecha Kaczyńskiego otrzymał tytuł profesora nauk teologicznych.

W latach 1981 - 1983 był wikariuszem w parafii św. Rodziny w Jaktorowie. W latach 1985 - 1988 pracował jako referent w Sekretariacie Prymasa Polski. W latach 1990 - 1992 przebywał w Moskwie, gdzie pełnił funkcje kapelana pracowników Pracowni Konserwacji Zabytków i duszpasterza Polaków w ZSRR. Od 1996 był duszpasterzem przedsiębiorców i organizatorów życia gospodarczego w Warszawie. W 1997 został rektorem kościoła Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny w Warszawie. W tym samym roku wszedł w skład rady kapłańskiej i kolegium konsultorów archidiecezji warszawskiej. W 1998 został członkiem IV Synodu Archidiecezji Warszawskiej, na którym był wiceprzewodniczącym komisji ekumenicznej.

Prowadził wykłady w Wyższym Metropolitalnym Seminarium Duchownym w Warszawie (1985 - 1999), Papieskim Wydziale Teologicznym w Warszawie (1989 - 1990 i 1993 - 1998), Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie i później na Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego (1997 - 2009), w Wyższym Seminarium w Łowiczu (1994 - 1995, 1996 - 1998), w Wyższym Seminarium Duchownym w Grodnie (1997 - 1999), w Polskim Centrum Katechetycznym w Wilnie (1997 - 1999), a także w Wyższym Seminarium Duchownym w Drohiczyźnie. W latach 1988 - 1990 i 1992 - 1994 był prefektem warszawskiego seminarium, a w 1994 został jego wicerektorem. W 1989 objął funkcję sekretarza Papieskiego Wydziału Teologicznego w Warszawie. W 1987 został adiunktem w Akademickim Studium Teologii Katolickiej w Warszawie, a w 2002 objął stanowisko profesora nadzwyczajnego na Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie. W latach 2000 - 2008 pełnił funkcję kierownika Wyższych Zawodowych Studiów Katechetycznych oraz kierownika kursów doskonalenia zawodowego dla nauczycieli religii - katechetów Papieskiego Wydziału Teologicznego w Warszawie Sekcji św. Jana Chrzciciela. Zorganizował Kolegium Teologii Katolickiej św. Tomasza z Akwinu w Moskwie, a następnie w latach 1991 - 1992 był dziekanem i wykładowcą na tej uczelni. W 1997 został członkiem Warszawskiego Towarzystwa Teologicznego, w 2005 członkiem zwyczajnym Stowarzyszenia Teologów Fundamentalnych w Polsce, a w 2007 członkiem korespondentem Wydziału Teologicznego Towarzystwa Naukowego Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II. Autor publikacji opisujących chrześcijaństwo na terenie Rosji.

24 kwietnia 1999 papież Jan Paweł II mianował go biskupem pomocniczym archidiecezji warszawskiej ze stolicą tytularną Lisinia. Świecenia biskupie otrzymał 8 maja 1999 w bazylice archikatedralnej św. Jana Chrzciciela w Warszawie. Udzielił mu ich kardynał Józef Glemp, prymas Polski, któremu asystowali Kazimierz Romaniuk, biskup diecezjalny warszawsko - praski, i Bronisław Dembowski, biskup diecezjalny włocławski.

Jako zawołanie biskupie przyjął słowa „*Surrexit Dominus vere!*” („Pan prawdziwie zmartwychwstał!”).

W latach 1999 - 2014 sprawował urząd wikariusza generalnego archidiecezji, ponadto w latach 1999 - 2008 był przewodniczącym Wydziału Nauki Katolickiej. W 1999 został

kanonikiem gremialnym Kapituły Metropolitalnej Warszawskiej.

29 marca 2014 decyzją papieża Franciszka został przeniesiony na urząd biskupa diecezjalnego diecezji drohiczyńskiej. Diecezję objął kanonicznie 24 maja 2014, a 25 maja 2014 odbył ingres do katedry Trójcy Przenajświętszej w Drohiczynie. 18 września 2018 ze względu na stan zdrowia złożył rezygnację ze sprawowanego urzędu, którą papież Franciszek przyjął 16 października 2018, zlecając mu dalsze sprawowanie urzędu do czasu mianowania następcy. Ostatecznie rezygnacja została przyjęta 17 czerwca 2019. Zarządzał diecezją jako administrator apostolski do momentu objęcia urzędu przez jego następcę Piotra Sawczuka, co nastąpiło 19 lipca 2019.

Został rezydentem archidiecezji warszawskiej.

W ramach Konferencji Episkopatu Polski był przewodniczącym: Bilateralnego Zespołu Katolicko - Prawosławnego (2001 - 2011), Zespołu ds. Kontaktów z Polską Radą Ekumeniczną (2005 - 2010) i Rady ds. Ekumenizmu (2006 - 2011, członek od 1999). Pełnił funkcje delegata ds. dialogu katolików i muzułmanów (2000 - 2006) oraz delegata ds. Duszpasterstwa Polskich Przetwórców Żywności (2003 - 2013). Ponadto był członkiem: Komisji Wychowania Katolickiego (2000 - 2010), Rady ds. Dialogu Religijnego, jednocześnie przewodnicząc Komitetowi ds. Dialogu z Religiami Niechrześcijańskimi (2001 - 2006), Rady Programowej Zespołu Pomocy dla Kościoła Katolickiego na Wschodzie (2002 - 2012), Zespołu ds. Społecznych Aspektów Intronizacji Chrystusa Króla (2004 - 2013) i Zespołu do rozmów z Rosyjskim Kościołem Prawosławnym (2010 - 2012). W 2017 został asystentem kościelnym Krajowej Rady Katolików Świeckich.

W latach 1999 - 2010 jako członek Rady ds. Ekumenizmu był redaktorem „Biuletynu Ekumenicznego” i współredaktorem zeszytów „Tydzień powszechnej modlitwy o jedność Chrześcijan”. W latach 2000 - 2004 należał do Zarządu Głównego Rady Wspólnej Katolików i Muzułmanów w Polsce, w 2004 został członkiem tejże rady.

W 2005 za szczególne zasługi dla oświaty i wychowania został odznaczony Medalem Komisji Edukacji Narodowej. W 2010 został laureatem Polskiej Honorowej Nagrody Jakości.

Program wizytacji kanonicznej

22 marca 2020 IV Niedziela Wielkiego Postu

8:45 – powitanie ks. Biskupa Tadeusza Pikusa w bramie kościoła

9:00 – Msza święta celebrowana przez ks. Proboszcza

Podczas procesji z darami parafianie niosą sprawozdania:

- Duszpasterska Rada Parafialna
- Żywy Różaniec
- Schola
- OSP w Pracach Małych
- Rodzice i uczniowie klasy III przygotowujący się do Pierwszej Komunii świętej
- Ministranci

10:15 – śniadanie na plebanii

11:30 – Nabożeństwo Gorzkie Żale

12:00 – Msza święta – suma, podczas której ks.

Biskup udzieli sakramentu bierzmowania młodzieży

13:30 – obiad na plebanii z księżmi z dekanatu

Po obiedzie wizytacja kancelarii

17:00 podwieczorek z Duszpasterską Radą Parafialną na

plebanii

18:00 – Msza święta z obrzędem błogosławieństwa matek oraz dzieci

19:30 – kolacja na plebanii

Wtorek 24 marca 2020 roku

- Wizytacja w Szkole Podstawowej w Pracach Małych
- Spotkanie ze strażakami w remizie OSP w Pracach Małych

24 MARCA 2020 – XVI NARODOWY DZIEŃ ŻYCIA

Narodowy Dzień Życia powinien stać się okazją do narodowej refleksji nad odpowiedzialnością władz państwowych, społeczeństwa i opinii publicznej za ochronę i budowanie szacunku dla życia ludzkiego, szczególnie ludzi najmniejszych, najsłabszych i zdanych na pomoc innych - czytamy w uzasadnieniu uchwały przyjętej przez Sejm RP w sierpniu 2004 roku.

25 MARCA 2020

UROCZYSTOŚĆ ZWIASTOWANIA PAŃSKIEGO

Uroczystość Zwiastowania Pańskiego obchodzona jest w Kościele powszechnym tradycyjnie dokładnie 9 miesięcy przed Bożym Narodzeniem w dniu 25 marca.

Przypomina o tym wielkim zdarzeniu, od którego rozpoczęła się nowa era w dziejach ludzkości - Archanioł Gabriel przyszedł do Maryi, niewiasty z Nazaretu, by zwiastować Jej, że to na Niej spełnią się obietnice proroków.

29 marca 2020 V Niedziela Wielkiego Postu

Eż 37, 12-14; Rz 8,8-11; J 11,1-45

„Udzielę wam mego ducha po to, byście ożyli, i powiodę was do kraju waszego i poznacie, że Ja, Pan, to powiedziałem i wykonam» - wyrocznia Pana Boga.”

Eż 37,14